

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. V.**, zastoupen JUDr. Milošem Slabým, advokátem se sídlem Nádražní 9, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2008, č. j. 58 Ca 8/2008 – 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce L. V. se v této věci domáhá kasační stížností u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2008, č. j. 58 Ca 8/2008 – 22, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 24. 7. 2008, č. j. 58 Ca 8/2008 – 22, zamítl žalobu L. V. proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále též „krajský úřad“) ze dne 12. 10. 2007, č. j. KUOK 95703/2007, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice, odboru životního prostředí ze dne 27. 8. 2007, č. j. ŽP/26739-07/2463-07/Pot, a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným přestupkem podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o myslivosti“) a uložena mu podle tohoto ustanovení pokuta ve výši 2000 Kč za porušení ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, neboť dne 1. 3. 2007 v honitbě Strítež ihned neoznačil ulovené sele prasete divokého nesnímatelnou plombou.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z dikce ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, podle níž musí být každý kus ulovené zvěře ihned po jejím ulovení označen nesnímatelnou plombou. Z toho dovodil, že pokud chtěl žalobce lovit, musel mít v držení

nesnímatelnou plombu, aby mohl zvěř ihned po jejím případném ulovení označit touto plombou. Že je to lovec, který je povinen zvěř ihned po ulovení označit nesnímatelnou plombou, lze dovodit i z ustanovení § 28 odst. 2 vyhlášky č. 244/2002 Sb., která provádí myslivecký zákon. V tomto ustanovení je totiž uvedeno, že uživatel honitby před započítáním lovu vydá každému lovcovi potřebný počet plomb a lístků o původu zvěře, a jen při společných lovech může označení zvěře zajistit myslivecký hospodář. Žalobce proto nemůže vyvinut ani skutečnost, že mu plomby nikdo nedal, případně že v polesí Střítež nebyla stanovena jednoznačná pravidla ohledně označení ulovené zvěře. Jako lovec především věděl, že se v lesovně plomby nenacházejí, a měl proto o nesnímatelné plomby požádat a před lovem si je opatřit. Pokud žalobce za tohoto stavu ihned neoznačil nesnímatelnou plombou ulovené sele prasete divokého, dopustil se nepochybně porušení povinnosti uvedené v ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti a tudíž i přestupku podle § 63 odst. 2 téhož zákona. Všechny uvedené skutečnosti našly odraz i ve výši sankce (pokuta ve výši 2000 Kč) a v neuložení zákazu činnosti. Uložení pokuty ve výši 2000 Kč nebrání ani ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v němž je pouze pro odvolací řízení výslovně vyjádřena zásada zákazu změny k horšímu. Původní prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1000 Kč bylo sice zrušeno, ale věc byla vrácena k novému projednání správnímu orgánu I. stupně; odvolací orgán proto ještě nerozhodoval konečným způsobem ve věci samé. Nic tedy nebránilo v dalším rozhodnutí uložit žalobci pokutu ve výši 2000 Kč. Se zřetelem k uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu L. V. zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále již jen „stěžovatel“) kasační stížnost, která se opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítl, že z ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti vyplývá pouze povinnost označit nesnímatelnou plombou – a to ihned po ulovení - každý kus ulovené spárkaté zvěře. Z tohoto ustanovení již nevyplývá, komu je tato povinnost uložena. Tuto povinnost nelze dovodit ani z ustanovení § 28 odst. 2 věty první vyhlášky č. 244/2002 Sb., které upravuje toliko způsob vydávání plomb a povolenek k lovu. Nelze ji dovodit ani z ustanovení § 28 odst. 2 věty druhé téže vyhlášky, které upravuje pouze možnost (nikoliv povinnost) zajistit označení zvěře mysliveckým hospodářem při společných lovech spárkaté zvěře. V ustanovení § 46 odst. 1 zákona o myslivosti je uvedeno, že kdo loví zvěř, musí mít u sebe lovecký lístek, povolenku k lovu a potvrzení o povinném pojištění a při lovu se zbraní též zbrojní průkaz a průkaz zbraně. Také v tomto ustanovení zákona o myslivosti se nehovoří o tom, že by lovec musel mít u sebe plombu k označení ulovené zvěře. Z citovaných ustanovení zákona o myslivosti a prováděcí vyhlášky č. 244/2002 Sb. je proto nutno dovodit, že není dána povinnost toho, kdo zvěř ulovil, aby ji označil nesnímatelnou plombou. Měl-li zákonodárce v úmyslu stanovit tuto povinnost lovcovi zvěře, měl tento úmysl najít přesnější legislativní vyjádření. S ohledem na ustanovení čl. 4 Listiny základních práv a svobod bylo proto vyloučeno, aby mu jako lovcovi byla uložena sankce za porušení povinnosti, jež nebyla uložena na základě zákona a v jeho mezích. Krajský soud se však v napadeném rozsudku s touto argumentací nijak nevypořádal, ačkoliv byla již obsažena v žalobě. Třeba ovšem dodat i to, že při lovu jen respektoval pravidla, s nimiž byl seznámen mysliveckým hospodářem. Neměl tedy žádné pochybnosti o jejich zákonnosti, neboť se jimi řídili všichni lovci lovící v této honitbě. Není znám také jediný případ obdobného postihu jiného lovce. Pokud pak byl popsán stav v rozporu s právními předpisy, pak byl nezákonný stav zapříčiněn mysliveckým hospodářem, který je odpovědný za dění v předmětné honitbě. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství v písemném vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že stěžovatel nepopírá skutkový stav, k němuž došlo dne 1. 3. 2007 v honitbě Střítež. Naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona o myslivosti předpokládá mimo jiné porušení povinnosti označit ihned ulovenou zvěř nesnímatelnou plombou. Tato povinnost je tedy uložena každému, kdo uloví zvěř a je v citovaném ustanovení explicitně vyjádřena. Povinnost označit zvěř se tedy vztahuje vůči každé fyzické osobě, která složila zkoušky z myslivosti, má platný lovecký lístek, povolenku a provádí v honitbě myslivost jako obor lidské činnosti. Stěžovatel nepopírá, že v okamžiku ulovení zvěře neměl vydanou plombu k označení zvířete, jež vydává uživatel honitby (§ 28 odst. 2 vyhlášky č. 244/2002 Sb.). Pokud tedy stěžovatel neměl vydanou plombu, kterou by ulovenou zvěř mohl ihned označit, neměl ani jít lovit zvěř. Pokud pak stěžovatel poukazuje na znění ustanovení § 46 zákona o myslivosti, v němž je stanoveno, což vše má mít u sebe fyzická osoba v době lovu, jde o výklad nepřipustně restriktivní. Je tomu tak proto, že v tomto ustanovení není uvedena ani lovecká zbraň, jež je jedinou zbraní, kterou lze použít k lovu spárkaté zvěře, aby nešlo o zakázaný způsob lovu. Skutečnost, že myslivecký hospodář stanovil v honitbě Střítež vlastní způsob vydávání nesnímatelných plomb k označení zvěře nemá automaticky za následek neplnění zákonných povinností uvedených v ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti. Způsob interpretace tohoto ustanovení stěžovatelem by ostatně v konečném důsledku vedl k nemožnosti evidovat ulovenou spárkatou zvěř ve všech honitbách. Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu spisu vyplývá, že dne 23. 5. 2007 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona o myslivosti, kterého se měl dopustit tím, že dne 1. 3. 2007 v honitbě Střítež ihned neoznačil ulovené sele prasete divokého nesnímatelnou plombou a současně byl předvolán k ústnímu jednání na 4. 6. 2007. Podle protokolu o jednání ze dne 4. 6. 2007 byl stěžovatel seznámen se spisovým materiálem a současně odkázal na své písemné podání, v němž vylíčil praktiky a způsob manipulace s plombami ulovené zvěře. Vyslovil, že myslivecký hospodář porušil ustanovení § 35 odst. 4 písm. b) zákona o myslivosti a ustanovení § 28 vyhlášky č. 244/2002 Sb., neboť nevedl řádnou evidenci a nevydával proti podpisu všechny plomby. V minulosti byly plomby uloženy v místnosti od které měl klíč, ale kritického dne tam plomby nebyly. To však nepovažoval za podstatné, protože ani myslivecký hospodář, ani myslivecká stráž (pan K.) neoznačovali zvěř ihned po ulovení. Ulovení selete ale ohlásil mysliveckému hospodáři. Stěžovatel trval na tom, že neporušil zákon o myslivosti a všim je vinen právě myslivecký hospodář, který neplnil své povinnosti spojené s lovem. Stěžovatel současně předložil kopii evidence vydaných a vrácených plomb a lístků o původu zvěře za rok 2006/2007, v níž je zapsán pod č. 17 dne 18. 12. 2006, kdy převzal dvě plomby a dva lístky, pod č. 8 dne 1. 9. 2006, kdy převzal tři plomby a tři lístky a pod č. 2 dne 1. 4. 2006, kdy převzal pět plomb a pět lístků o původu zvěře. Stěžovatel současně připojil sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 21. 3. 2007 k výkladu pojmu sanitární odstřel, kopii lístku o původu zvěře a plomby číslo 02 289476 a písemné vyjádření ze dne 5. 3. 2007 k oznámení o ukončení platnosti povolenky k lovu ze dne 2. 3. 2007, adresované zřejmě mysliveckému hospodáři Ing. W., ve kterém mu vytýká, že úmyslně „uklidil“ ze zásuvky v lesovně plomby a lístky o původu zvěře, včetně sešitu pro evidenci. Rozhodnutím Městského úřadu Mohelnice, odboru životního prostředí ze dne 8. 6. 2007, č. j. ŽP/18436-07/2463-07/Pot, pak byla stěžovateli za uvedený přestupek, spočívající

v porušení ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, uložena pokuta ve výši 1000 Kč. K odvolání stěžovatele ze dne 21. 6. 2007 bylo toto prvostupňové rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného krajského úřadu ze dne 4. 7. 2007, č. j. KUOK 69539/2007, a věc vrácena k novému projednání. Rozhodnutím Městského úřadu Mohelnice, odboru životního prostředí ze dne 27. 8. 2007, č. j. ŽP/26739-07/2463-07/Pot, byl stěžovatel opět uznán vinným přestupkem podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona o myslivosti z důvodu porušení povinnosti uvedené v ustanovení § 49 odst. 1 téhož zákona a uložena mu za spáchání uvedeného přestupku pokuta ve výši 2000 Kč, jejíž výše byla odůvodněna tím, že se dopustil prvního přestupku a nejednal ve snaze se obohatit. Jelikož ulovení selete nahlásil řádně a včas mysliveckému hospodáři bylo upuštěno od uložení zákazu činnosti (odebrání loveckého lístku). Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 12. 10. 2007, č. j. KUOK 95703/2007, pak bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice, odboru životního prostředí ze dne 27. 8. 2007, č. j. ŽP/26739-07/2463-07/Pot, a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí. Žaloba stěžovatele proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu byla zamítnuta napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2008, č. j. 58 Ca 8/2008 - 22, proti němuž směřuje projednávaná kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné, a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí), a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž tento soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že mezi účastníky řízení není sporu, že stěžovatel dne 1. 3. 2007 v honitbě Střítež ulovil zastřelením sele prasete divokého, které ihned neoznačil nesnímatelnou plombou, protože v době lovu u sebe tuto plombu neměl. Po vyvrhnutí selete toto usmrčené zvíře dopravil do lesovny, a ulovení oznámil mysliveckému hospodáři Ing. W. Sele pak bylo označeno nesnímatelnou plombou až následujícího dne 2. 3. 2007.

Nejvyšší správní soud však nemůže přisvědčit zásadní stížní námitce, že z ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti sice vyplývá povinnost označit ihned po ulovení nesnímatelnou plombou každý kus ulovené spárkaté zvěře, nicméně, že z tohoto ustanovení již nevyplývá, komu je tato povinnost uložena.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o myslivosti, kdo loví zvěř, musí mít u sebe lovecký lístek, povolenku k lovu a potvrzení o povinném pojištění; při lovu se zbraní též zbrojní průkaz a průkaz zbraně a při lovu s loveckým dravcem jeho evidenční kartu. Tyto průkazy je povinen ten, kdo loví zvěř, předložit na požádání orgánu policie, orgánu státní správy myslivosti, mysliveckému hospodáři a myslivecké strážci příslušné honitby.

Podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, každý kus ulovené nebo nalezené užitkovatelné zvěře spárkaté musí být ihned po ulovení, nalezení nebo po provedené dohledávce

označen nesnímatelnou plombou; zúčtovatelné plomby vydává uživatelům honiteb orgán státní správy myslivosti. U ostatní zvěře ulovené na společných lovech musí být při přepravě více než 10 kusů vystaven uživatelem honitby lístek o původu zvěře; to platí i u zvěře dohledané po provedení společného lovu. Podle ustanovení § 49 odst. 2 téhož zákona vyhláška stanoví druhy plomb, lístků o původu zvěře, způsoby jejich výdeje, evidence, připevňování, snímání a podobně.

Podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona o myslivosti, orgán státní správy myslivosti uloží pokutu až do výše 30 000 Kč držiteli loveckého lístku, který se dopustí přestupku tím, že poruší některé pravidlo lovu uvedené v § 41 až 45 nebo v § 49 odst. 1; může přitom uložit zákaz činnosti do doby 2 let; při uložení zákazu činnosti se odebere lovecký lístek; lze rovněž vyslovit propadnutí věci.

Podle ustanovení § 28 odst. 2 vyhlášky č. 244/2002 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, uživatel honitby před započítím lovu vydá každému lovcovi proti podpisu počet plomb a lístků o původu zvěře odpovídající povolenke k lovu a vede o tom evidenci. Při společných lovech spárkaté zvěře může označení zvěře (§ 49 odst. 1 zákona) zajistit myslivecký hospodář.

Stěžovatel se mýlí v tom, že z citovaných ustanovení zákona o myslivosti a prováděcí vyhlášky č. 244/2002 Sb. nevyplývá povinnost toho, kdo zvěř ulovil, aby ji označil nesnímatelnou plombou.

Je tomu tak proto, že si stěžovatel neujasní za pomoci systematického výkladu smysl právní normy srovnáním s jinými normami, které s danou normou souvisí (ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti v souvislosti s ustanovením § 28 odst. 2 věty první vyhlášky č. 244/2002 Sb.).

Ustanovení § 28 odst. 2 věty první vyhlášky č. 244/2002 Sb. neupravuje toliko způsob vydávání plomb a povolenek k lovu, jak tvrdí stěžovatel, ale současně z něho vyplývá i to, že uživatel honitby před započítím lovu vydá lovcovi oproti podpisu uvedené plomby (ustanovení § 28 odst. 2 věty druhé téže vyhlášky se na daný případ vůbec nevztahuje, neboť ho lze aplikovat jen na společný lov spárkaté zvěře, při němž může označení zvěře nesnímatelnou plombou zajistit myslivecký hospodář). Stěžovatel nevykládá správně ani ustanovení § 46 odst. 1 zákona o myslivosti, v němž je uvedeno, že kdo loví zvěř, musí mít u sebe lovecký lístek, povolenku k lovu a potvrzení o povinném pojištění a při lovu se zbraní též zbrojní průkaz a průkaz zbraně. V tomto ustanovení zákona o myslivosti se sice nehovoří o tom, že by lovec musel mít u sebe též plombu k označení ulovené zvěře, nicméně toto ustanovení je nutno za pomoci systematického výkladu vyložit tak, že nejde o taxativní požadavek zákona, ale o požadavek minimální. Tato dikce proto nevyklučuje povinnost lovce mít u sebe v době lovu i další věci, pokud tato povinnost vyplývá z jiných ustanovení obecně závazných právních předpisů. Je tomu tak proto, že též jiná ustanovení zákona o myslivosti, či jiné právní předpisy na úseku myslivosti stanoví, co vše má mít lovec u sebe v době lovu. Žalovaný krajský úřad proto právem poukazuje ve vyjádření ke kasační stížnosti, že výklad užitý stěžovatelem je nepřipustně restriktivní. V ustanovení § 46 odst. 1 zákona o myslivosti není např. uvedena ani lovecká zbraň, která je jedinou zbraní, již lze použít k lovu spárkaté zvěře, aby nešlo o zakázaný způsob lovu (§ 45 odst. 1 písm. i/ zákona o myslivosti). Z dikce ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti vyplývá, že každý kus ulovené zvěře spárkaté musí být ihned po ulovení označen nesnímatelnou plombou. Pokud toto ustanovení zákona o myslivosti ukládá provést uvedenou povinnost ihned po ulovení spárkaté zvěře, tedy nikoliv bez zbytečného odkladu, může splnit tuto povinnost jenom lovec, jež tuto zvěř ulovil a je na místě lovu, jemuž byly před započítím lovu vydány

nesnímatelné plomby oproti podpisu (§ 28 odst. 2 věty první vyhlášky č. 244/2002 Sb.). Povinnost označit ihned nesnímatelnou plombou ulovenou spárkatou zvěř je tedy uložena každému, kdo tuto zvěř uloví (lovci), a v citovaném ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti je explicitně vyjádřena. Ostatně, kdo jiný než lovec jako osoba oprávněná k výkonu práva myslivosti, která loví, by mohl splnit zákonný požadavek, jímž je povinnost ihned po ulovení označit nesnímatelnou plombou každý kus ulovené spárkaté zvěře (mimo společného lovu). Pokud se lovu neúčastní jiná oprávněná osoba než ta, která loví, může a musí splnění uvedené povinnosti zajistit pouze tento lovec. Konkrétní osobu zákon o myslivosti výslovně neoznačil, protože by bylo obtížné předvídat všechny okolnosti lovu (označit zvěř ihned po ulovení, nalezení nebo provedené dohledávce). Není proto na místě vytýkat nepřesné legislativní vyjádření povinností lovce v nepřítomnosti jiné oprávněné osoby, jak to činí stěžovatel.

Z dikce ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti a ustanovení § 28 odst. 2 věty první vyhlášky č. 244/2002 Sb. tedy vyplývá, že pokud se lovu neúčastní jiná oprávněná osoba, musí ulovenou spárkatou zvěř označit ihned po ulovení nesnímatelnou plombou oprávněný lovec ve smyslu zákona o myslivosti. Stěžovatel L. V. měl proto povinnost označit ihned po ulovení nesnímatelnou plombou sele prasete divokého, které ulovil dne 1. 3. 2007. Pokud uživatel honitby z jakéhokoli důvodu nevydal stěžovateli plombu a lístek o původu zvěře (stěžovatel nepopírá, že v okamžiku ulovení selete neměl vydanou plombu k označení zvěře), stěžovatel potom neměl v této době vůbec lovit spárkatou zvěř, aniž by se vystavil v případě úspěšného lovu nebezpečí postihu pro přestupek podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona o myslivosti.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů proto nemůže souhlasit se stížní výtkou, že s ohledem na ustanovení čl. 4 Listiny základních práv a svobod bylo vyloučeno, aby stěžovateli jako lovcovi byla uložena sankce za porušení povinnosti, jež nebyla uložena na základě zákona a v jeho mezích a že se krajský soud v napadeném rozsudku s touto argumentací nijak nevypořádal, ačkoliv byla již obsažena v žalobě.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně rozvedl, z jakých důvodů (ustanovení obecně závazných právních předpisů) dovozuje, že byl právě stěžovatel, který měl jako lovec splnit povinnost stran označení ulovené spárkaté zvěře nesnímatelnou plombou, jež je uvedena v ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti. Jelikož úvahám krajského soudu nelze nic vytknout a z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, neodpovídá skutečnosti tvrzení stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s žalobní argumentací a že stěžovateli jako lovcovi byla uložena sankce za porušení povinnosti v rozporu s ustanovením čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, že při lovu jen respektoval pravidla, s nimiž byl seznámen mysliveckým hospodářem a neměl proto žádné pochybnosti o jejich zákonnosti, neboť se jimi řídili všichni lovci lovící v této honitbě. Ostatně mu také není znám jediný případ obdobného postihu jiného lovce; pokud pak byl popsán stav v rozporu s právními předpisy, byl nezákonný stav zapříčiněn mysliveckým hospodářem, který je odpovědný za dění v předmětné honitbě.

Z dikce ustanovení § 63 odst. 2 zákona o myslivosti vyplývá, že k odpovědnosti za tento přestupek (porušení některého pravidla lovu uvedeného v ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti) postačí zavinění z nedbalosti (vědomé či nevědomé), protože zákon výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal

na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (§ 4 odst. 1 písm. a/ zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 4 odst. 1 písm. b/ zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Právě tuto okolnost u odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona o myslivosti (není třeba úmyslného zavinění a postačí zavinění z nedbalosti) není možné ztrácet ze zřetele při hodnocení obrany stěžovatele ve vztahu k jím tvrzeným porušováním pravidel lovu ze strany mysliveckého hospodáře. Tato skutečnost nezbavuje stěžovatele odpovědnosti za neplnění zákonné povinnosti při označování spárkaté zvěře po jejím ulovení nesnímatelnou plombou, resp. při přepravě ulovené zvěře bez předepsané plomby ani v případě, pokud by myslivecký hospodář nevyužíval svého oprávnění kontrolovat ulovenou zvěř a její označení (§ 35 odst. 3 písm. c/ zákona o myslivosti) nebo při své činnosti nezabezpečoval, resp. porušoval plnění povinností spojených s chovem a lovem zvěře (§ 35 odst. 4 písm. b/ zákona o myslivosti). Zákon o myslivosti nepřipouští žádný relevantní důvod, který by mohl stěžovatel uvést na svou obranu s důsledkem zproštění své odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona o myslivosti, spočívající v nerespektování pravidel lovu uvedených v ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti. Myslivecký hospodář či jiní lovci stěžovateli nedávali žádné pokyny nebo návod k nedodržování pravidel lovu ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 zákona o myslivosti. Jelikož stěžovatel složil zkoušku z myslivosti (§ 47 odst. 3 písm. c/ zákona o myslivosti), která obsahuje i otázky z právních předpisů o myslivosti (§ 21 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 244/2002 Sb.), nelze mít za to, že byl nezákonný stav zapříčiněn jen mysliveckým hospodářem, který je odpovědný za dění v předmětné honitbě. Tolerance k jednání stěžovatele by nemohla působit ani výchovně na ostatní osoby. Stěžovatel nemůže požadovat svou beztrestnost při spáchání nedbalostního přestupku s poukazem na porušování povinnosti mysliveckým hospodářem či jinými lovci, kteří nebyli postiženi, protože se o jejich případném protiprávním jednání dosud nedozvěděly příslušné správní orgány. Důvodně proto poukazuje žalovaný krajský úřad na to, že pokud budou splněny zákonné podmínky pro vyvození odpovědnosti proti těmto osobám, musí tyto případy projednat v příslušném řízení věcně a místně příslušný správní orgán. Druh sankce a její výměra za spáchaný přestupek (pokuta ve výši 2000 Kč) vychází ze zákonných hledisek uvedených v ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, v tomto konkrétním případě ze závažnosti přestupku, resp. způsobu jeho spáchání, z okolností, za nichž byl spáchán, z pohnutek, z míry zavinění i z osoby pachatele. Tvrzení stěžovatele o porušování povinnosti mysliveckým hospodářem, případně jinými lovci našlo odraz v aplikaci uvedených hledisek rozhodných pro určení druhu a výše sankce, jak na to upozornil i krajský soud. Nicméně konkrétní námitky proti druhu sankce a její výměry stěžovatel nevznísl, a proto se touto problematikou kasační soud nemohl ani konkrétně zabývat (dispoziční zásada).

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti napadenému rozsudku krajského soudu není opodstatněná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu